

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	2Sžo/23/2013
Identifikačné číslo spisu:	2011200722
Dátum vydania rozhodnutia:	01.08.2013
Meno a priezvisko:	JUDr. Alena Poláčková
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2013:2011200722.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu O.. C. Q., nar. X. I. XXXX, bytom v Q., P. XX, zastúpeného advokátkou JUDr. Adrienou Výsudilovou, so sídlom v Trnave, Paulínska 15/A, proti žalovanému Obvodný úrad v Trnave, odbor všeobecnej vnútornej správy, so sídlom v Trnave, Kollárova 8, o preskúmanie zákonnosti postupu a rozhodnutia žalovaného č. 481/2009 A09/04337 zo dňa 28. júla 2009, konajúc o odvolaní žalobcu proti uzneseniu Krajského súdu v Trnave č. k. 44Sp 99/2011-33 zo dňa 28. februára 2013, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesenie Krajského súdu v Trnave č. k. 44Sp 99/2011-33 zo dňa 28. februára 2013 z r u š u j e a v e c m u v r a c i a n a ďalšie konanie.

Odôvodnenie

Krajský súd v Trnave napadnutým uznesením č. k. 44Sp 99/2011-33 zo dňa 28. februára 2013 podľa ustanovenia § 250d ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku zastavil konanie o žalobe žalobcu proti rozhodnutiu žalovaného č. 481/2009 A09/04337 zo dňa 28. júla 2009, ktorým bol žalobca uznaný vinným zo spáchania priestupku proti občianskemu spolunažívaniu podľa § 49 ods. 1 písm. d/ zákona č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov (ďalej len zákon č. 372/1990 Zb.) na tom skutkovom základe, že dňa 26.februára 2009 v čase po 9.30 hod. v areáli firmy TOMASPED, s.r.o., so sídlom Trnava, časť M., vulgárne nadával a neustále sa vyhrážal E. T. a jej dcére E.I. a týmto hrubým spôsobom narušil občianske spolunažívanie, za čo mu bola uložená pokuta 16 € (ďalej aj len napadnuté rozhodnutie žalovaného); žiadnemu z účastníkov nepriznal právo na náhradu trov konania. Dôvodom zastavenia konania bola skutočnosť, že žalobca napadol žalobou prvostupňové rozhodnutie správneho orgánu, ktoré nadobudlo právoplatnosť bez využitia riadnych opravných prostriedkov, a preto ako také nie je spôsobilým predmetom súdneho prieskumu v správnom súdnictve.

Krajský súd v odôvodnení ďalej uviedol, že správny orgán nepochybil, keď doručoval predmetné rozhodnutie žalobcovi na adresu O.. C. Q., ul. P. XX, Q., pričom z predloženej doručenky je zrejmé, že k prevzatíu rozhodnutia došlo zo strany žalobcu 26. augusta 2009. Keďže zo spisového materiálu nevyplýva, žeby žalobca v zákonnej lehote podal proti rozhodnutiu opravný prostriedok, správny orgán vyznačil na tomto rozhodnutí právoplatnosť dňom 10. septembra 2009. Žalobca žiadnym relevantným

dôkazom nepreukázal, že podpis na doručení, preukazujúcej prevzatie prvostupňového rozhodnutia, mu nepatrí. Žalobca tiež súdu nepreukázal, žeby sa v čase doručovania nezdržoval vo svojom bydlisku. Námitka žalobcu, že napadnuté rozhodnutie bolo doručené inej osobe, je podľa názoru krajského súdu irelevantná, pretože žalobca svoje tvrdenie žiadnym spôsobom nepreukázal. Navyše, správny orgán vo svojom vyjadrení upriamil pozornosť na zhodu podpisov na doručení, ktorou žalobca prevzal napadnuté rozhodnutie, s podpisom na doručení, ktorým žalobca potvrdil prevzatie uznesenia Okresnej prokuratúry v Trnave č. 1Pv 124/07, ktorým bola trestná vec postúpená Obvodnému úradu v Trnave, odboru všeobecnej vnútornej správy na prejednanie priestupku. Žalobca podpis na doručení z prokuratúry nikdy nespochybnil. Krajský súd považoval túto skutočnosť za preukázanú a ak žalobca chcel spochybňovať pravosť podpisu na doručení potvrdzujúcej prevzatie predmetných rozhodnutí, bol povinný predložiť súdu dôkaz, ktorý by súd mohol v danom smere zohľadniť. Samotné tvrdenie žalobcu, že nejde o jeho podpis, na vyvolanie takýchto pochybností nepostačuje.

Proti tomuto uzneseniu podal žalobca v zákonnej lehote odvolanie, v ktorom navrhol rozhodnutie krajského súdu zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie; uplatnil si nárok na náhradu trov konania. Žalobca namietal, že voľným okom je zrejmá rozdielnosť podpisov na splnomocnení v tejto veci a na predmetnej doručení. Nepodstatná je prípadná zhoda na doručení o postúpení veci (uznesenia OP 1Pv 124/2007), nakoľko zo strany žalovaného nebol dôvod nedoručenie do vlastných rúk namietat', keďže v tejto veci nemal záujem právne sa domáhať zmeny. Nešlo teda o samotné tvrdenie žalobcu o doručení prvostupňového rozhodnutia inej osobe, ale o pravosť podpisu na plnomocnenstve a doručení, ktorý je jednoznačne rozdielny. Odôvodnenie uznesenia krajského súdu týkajúce sa zdržavania sa v mieste pobytu žalobca považuje za irelevantné, pretože by ho bolo možné použiť len v prípade, ak by došlo k neprevzatíu rozhodnutia. Riadne nedoručené rozhodnutie účastníkovi konania do vlastných rúk nemôže nadobudnúť právoplatnosť a silu právneho aktu z pohľadu jeho platnosti. Následne je potom odňatá možnosť konať aj na správnom súde.

Žalovaný vo vyjadrení k odvolaniu žalobcu poukázal na svoje písomné vyjadrenie k žalobe, ktorého sa v plnom rozsahu pridržiava.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 v spojení s § 246c ods. 1 prvá veta Občianskeho súdneho poriadku) preskúmal napadnuté rozhodnutie krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu je dôvodné. Rozhodol bez nariadenia odvolacieho pojednávania v zmysle § 250ja ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku.

Najvyšší súd Slovenskej republiky sa primárne zaoberal námitkou žalobcu týkajúcou sa prevzatia napadnutého rozhodnutia žalovaného č. 481/2009 A09/04337 zo dňa 28. júla 2009 inou osobou ako žalobcom a s tým súvisiacou otázkou účinného doručenia napadnutého rozhodnutia žalovaného účastníkovi priestupkového konania (t. j. žalobcovi).

Najvyšší súd Slovenskej republiky z obsahu súdneho spisu, ktorého súčasťou sú aj administratívne spisy žalovaného č. A/2009/04337 a č. A/2009/02420, zistil, že rozhodnutie žalovaného č. 481/2009 A 09/04337 zo dňa 28. júla 2009, adresované O.. C. Q., nar. XXXX, P. XX, Q., bolo prevzaté 26. augusta 2009; podpis osoby, ktorá ho prevzala, je nečitateľný. Ten istý podpis sa v administratívnych spisoch nachádza ešte na dvoch miestach: na doručení, ktorá preukazuje doručenie rozkazu o uložení sankcie za priestupok č. 1775/2008 A09/02420-Va zo dňa 2. januára 2009 (adresovaného O.. C. Q., nar. XXXX, P. XX, Q.), a na doručení preukazujúcej prevzatie uznesenia Okresnej prokuratúry Trnava č. 1Pv 124/07-33 zo dňa 23. októbra 2008 (adresovaného O.. C. Q., P. XXXX/XX, Q.). Na iných miestach administratívneho spisu sa nachádza už na prvý pohľad odlišný podpis O.. C. Q.: potvrdenie o oznámení č. ORP-P-286/TS-2007 z 15. marca 2007, zápisnica o výsluchu obvineného č. ORP-281/3-OSV-TT-2007 z 15. októbra 2008, zápisnica o výsluchu svedka č. ORP-281/3-OSV-TT-2007 Hk zo 6. marca 2007 - išlo vždy o úkony, na ktorých sa žalobca osobne zúčastnil; navyše v prítomnosti policajta, ktorý mohol podpis žalobcu verifikovať a zároveň ho legitimovať. Identický podpis ako na uvedených úkonoch sa nachádza aj na plnomocnenstve udelenom JUDr. Adriene Výsudilovej z 5. októbra 2007 vo veci ORP-281/3-OSV-TT-2007 Hk a na fotokópii doručení preukazujúcej prevzatie rozkazu o

uložení sankcie za priestupok č. 1578/2007 A08/02314-Ri-2,3 z 20. marca 2008.

Z uvedeného je jednoznačné, že podpis na doručenke preukazujúcej prevzatie napadnutého rozhodnutia žalovaného č. 481/2009 A09/04337 zo dňa 28. júla 2009 žalobcom je na prvý pohľad odlišný ako podpis žalobcu na úkonoch uvedených v predchádzajúcom odseku, na ktorých sa žalobca preukázateľne osobne zúčastnil v prítomnosti policajta, ako aj na plnomocenstve udelenom JUDr. Adriene Vysudilovej. Vznikajú preto pochybnosti, či napadnuté rozhodnutie žalovaného skutočne prevzal žalobca, či pri doručovaní zo strany poštového doručovateľa nedošlo k pochybeniu (či si overil alebo neoveril totožnosť osoby, ktorej zásielku doručoval) najmä s ohľadom na skutočnosť, že ide o rozhodnutie doručované adresátovi do vlastných rúk, pri ktorom je potrebné postupovať podľa § 24 ods. 1 Správneho poriadku v spojení s § 51 zákona č. 372/1990 Zb. Na druhej strane, z obsahu administratívneho spisu vyplýva aj iný spôsob, ako sa žalobca, resp. jeho právna zástupkyňa, mohol dozvedieť o obsahu žalobou napadnutého rozhodnutia žalovaného, a to nahliadnutím do administratívneho spisu a vyžiadaním fotokópie napadnutého rozhodnutia žalovaného dňa 13. mája 2010. Nie je preto nado všetku pochybnosť preukázané, kedy mohla začať plynúť lehota na podanie odvolania, ktorej prípadným márnym uplynutím by napadnuté rozhodnutie žalovaného mohlo nadobudnúť právoplatnosť. Krajský súd sa týmito skutočnosťami nezaoberal a bez ďalšieho uzavrel, že napadnuté rozhodnutie žalovaného prevzal žalobca, nepodal proti nemu odvolanie, preto nadobudlo právoplatnosť bez vyčerpania riadnych opravných prostriedkov, čo vedie k jeho vylúčeniu zo súdneho prieskumu pre prekážku nevyčerpania riadnych opravných prostriedkov. Aj keď súd v správnom súdnictve nie je súdom skutkovým a preskúmava výlučne zákonnosť postupu a rozhodnutí orgánov verejnej správy, nie je to prekážkou na vykonanie dokazovania ohľadom otázky doručenia napadnutého rozhodnutia žalovaného (komu bolo napadnuté rozhodnutie doručované, začatie plynutia lehoty na podanie odvolania, potenciálna právoplatnosť napadnutého rozhodnutia, a podobne), o ktorej vznikajú vážne pochybnosti vzhľadom na žalobcom namietané okolnosti doručovania a rozdielnosť podpisov žalobcu a osoby, ktorá napadnuté rozhodnutie prevzala. Výriešenie uvedenej otázky má pre predmetnú právnu vec zásadný význam, od nej závisí ďalší postup vo veci.

Ako už bolo uvedené úlohou krajského súdu bolo v tomto zmysle vykonať dokazovanie, na základe ktorého by jednoznačne zistil, či napadnuté rozhodnutie žalovaného skutočne prevzal žalobca alebo iná osoba. Výriešenie uvedenej otázky má významný vplyv na posúdenie, či bolo napadnuté rozhodnutie žalovaného vôbec doručené účastníkovi konania - žalobcovi, či vôbec začala účastníkovi konania plynúť lehota na podanie odvolania proti napadnutému rozhodnutiu žalovaného (§ 27, § 54 Správneho poriadku, § 51 a § 81 zákona č. 372/1990 Zb.), a teda či rozhodnutie žalovaného mohlo nadobudnúť právoplatnosť márnym uplynutím lehoty na podanie odvolania. Krajský súd dokazovanie nevykonával, uspokojil sa len s porovnaním podpisov na doručenke preukazujúcej doručenie napadnutého rozhodnutia žalovaného a na doručenke preukazujúcej prevzatie uznesenia Okresnej prokuratúry v Trnave 1 Pv 124/07 (uvedené podpisy sú zhodné), pričom opomenul porovnať aj podpisy žalobcu, ktoré sa nachádzajú na iných písomnostiach založených v administratívnych spisoch žalovaného. Práve tieto podpisy (žalobcu a osoby, ktorá prevzala napadnuté rozhodnutie žalovaného) sú už na prvý pohľad odlišné. Je potrebné pripomenúť, že žalobca za dôkaz označoval svoj podpis na plnomocenstve udelenom JUDr. Vysudilovej a aj obsah administratívneho spisu, na čo krajský súd bez náležitého odôvodnenia nereagoval. Možno uzavrieť, že krajský súd konal v rozpore so Správnym poriadkom, Občianskym súdnym poriadkom, svojím konaním žalobcovi odňal možnosť konať pred súdom a znemožnil mu uplatniť práva, ktoré mu Občiansky súdny poriadok priznáva.

Vychádzajúc z uvedených skutočností Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesenie Krajského súdu v Trnave č. k. 44Sp 99/2011-33 zo dňa 28. februára 2013 zrušil podľa ustanovenia § 221 ods. 1 písm. f/ v spojení s § 250ja ods. 3 posledná veta Občianskeho súdneho poriadku a vec vrátil krajskému súdu na ďalšie konanie, v ktorom je viazaný právnym názorom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vysloveným v tomto uznesení (§ 221 ods. 2, § 226 Občianskeho súdneho poriadku).

Krajský súd v ďalšom konaní vykoná dokazovanie, či napadnuté rozhodnutie žalovaného skutočne prevzal žalobca, či pri doručovaní zo strany poštového doručovateľa nedošlo k pochybeniu (či si overil alebo neoveril totožnosť osoby, ktorej zásielku doručoval) najmä s ohľadom na skutočnosť, že ide o

rozhodnutie doručované účastníkovi konania do vlastných rúk. Na základe vykonaného dokazovania krajský súd ustáli, kedy (a či vôbec) začala plynúť žalobcovi lehota na podanie odvolania, či došlo k jej márnemu uplynutiu a či napadnuté rozhodnutie žalovaného mohlo nadobudnúť právoplatnosť; krajský súd bude následne postupovať podľa príslušných procesnoprávných a hmotnoprávných predpisov. V ďalšom konaní rozhodne aj o náhrade trov tohto odvolacieho konania (§ 242 ods. 3 v spojení s § 246c ods. 1 prvá veta Občianskeho súdneho poriadku).

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu opravný prostriedok nie je prípustný.